

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoE/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8311203353
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8311203353.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advocate, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti povinnému: T. P., N.: XX XXX XXX, XXX XX J. B. S. X, o vymoženie 1.837,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 10Er/227/2011 - 59 zo dňa 17.02.2021, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie.

II. Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) napadnutým uznesením rozhodol, cit.:

„I. Súd exekúciu zastavuje.

II. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, PhD., Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava, m á n á r o k na náhradu trov exekúcie voči oprávnenému, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Súd povinnému náhradu trov konania n e p r i z n á v a“

Svoje rozhodnutie právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. m), § 243f ods. 1-6, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 40 písm. a), b), § 45 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1 a 4, § 53 ods. 1, 3, 4 až 6, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že súdny exekútor žiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd uznesením rozhodol tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v časti zmenkového úroku. Podaním doručeným súdu dňa 23.03.2016 predložil súdny exekútor podanie oprávneného zo dňa 21.01.2016 označené ako „Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie“, v ktorom uviedol, že zmluva medzi oprávneným a povinným nie je spotrebiteľskou zmluvou. V posudzovanej veci sa oprávnený domáha návrhom na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Súd vyhodnotil vzťah oprávneného a povinného založený zmluvou o úvere ako vzťah spotrebiteľský. Označenie povinného okrem iných identifikačných údajov aj jeho IČO-m, nemá bez ohľadu na iné skutočnosti za následok charakterizovanie vzájomného vzťahu medzi zmluvnými stranami ako vzťahu nespotebiteľského. Rozhodcovská zmluva je formulárová, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Dojednanie rozhodcovskej doložky k spotrebiteľskej zmluve je podľa názoru neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka,

teda neplatná. Povinný nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť obsah predmetnej zmluvy, nakoľko jej súčasťou sú aj Všeobecné podmienky poskytovania úveru. Najzávažnejším dôvodom je skutočnosť, že rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Súd za neprijateľnú považoval aj podmienku o vystavení a následnom vyplnení blankozmenky, nakoľko značne oslabuje postavenie spotrebiteľa, nakoľko dáva dodávateľovi možnosť vyplniť blankozmenku bez akejkoľvek kontroly alebo overenia jej vyplneného obsahu zo strany spotrebiteľa alebo nezávislej tretej osoby. Rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a súd mal za to, že vymáhaný nárok v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom. Na základe uvedeného súd exekúciu zastavil v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie oprávnený. Má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Oprávnený posudzovanie povinného ako spotrebiteľa odmieta, pričom poukazuje, že s povinným uzavrel zmluvu o úvere, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účely zamestnania. Skutočnosť, na čo bol poskytnutý úver povinným využitý, oprávnený neskúma. Pre právnu kvalifikáciu poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Pokiaľ je predmetom zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom účelovo poskytnutý úver a túto účelovosť žiadny z účastníkov vzťahu nespochybnil, nemožno na tieto vzťahy aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie preto nesprávne postupoval, keď aplikoval ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a exekučné konanie zastavil.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

4. Odvolací súd z dôvodu v odvolaní namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, skúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

5. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhal vykonania exekúcie proti povinnému na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. S poukazom na ustanovenie § 243f Exekučného poriadku oprávnený doplnil návrh na vykonanie exekúcie v lehote 30-tich dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Exekučný poriadok.

6. Oprávnený v prvom rade namietal spotrebiteľský charakter zmluvy. V zmluve o úvere je povinný označený výlučne ako fyzická osoba (meno a priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu). Len ťažko si odvolací súd vie predstaviť použitie peňazí na účely zamestnania, keďže zamestnancovi (či už v pracovnom pomere alebo zamestnancovi pracujúcemu na základe niektorej z dohôd vykonávaných mimo pracovného pomeru) a priori poskytuje všetky pomôcky potrebné na výkon práce zamestnávateľ, a aj keby tomu tak nebolo, absentuje akýkoľvek súvis poskytnutia úveru s výkonom zamestnania. Na dôvažok zamestnanie nemožno považovať za obchodnú ani podnikateľskú činnosť. Z obsahu spisu nevyplýva, že by povinný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Navyše v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním v žiadnom prípade nemôže byť len označenie účelu úveru „zamestnanie“. S poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, t. j., že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je na žalobcovi (ako veriteľovi). Vzhľadom na uvedené

odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je irelevantná právna forma zmluvy.

7. V predmetnom konaní sa vymáha plnenie na základe rozhodcovského rozsudku vydaného na podklade zmenky. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, zákonodarca stanovil oprávnenému podľa ustanovenia § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku povinnosť, podľa ktorej je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie. Oprávnený v doplnení návrhu uviedol, že rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným sú uvedené v časti odôvodnenia exekučného titulu.

Z exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku - mal odvolací súd preukázané, že vo veci samej nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, pretože rozhodcovský súd konajúci vo veci vzťah medzi účastníkmi zmluvy vyhodnotil ako nespotebiteľský. Opak sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal, a keďže pre tento prípad zákon ustanovuje domnienku (prezumpciu), podľa ktorej platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku (§ 243f ods. 4), neostávala súdu iná možnosť, než napadnuté uznesenie potvrdiť.

8. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie oprávneného za dôvodné, a preto napadnuté uznesenie ako správne potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože oprávnený nemal v tomto konaní úspech a povinnému ani súdnemu exekútorovi preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď povinnému ani exekútorovi žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti.

10. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).